

HILDE VEEREN MARETAK

'Houd Hilde Veeren in
de gaten: een rijzende ster!'
– Jackie van Laren

XANDER
ROMAN

1

Het was alsof alle bladeren in één nacht rood, oranje en geel waren gekleurd. Toen Molly die ochtend naar de plaatselijke *farm shop* reed, leek de holle weg wel een gouden tunnel en ze was zelfs even gestopt om een foto te nemen van de enorme kleurexplosie.

Ze was verliefd geworden op dit dorp in de lente en er de hele zomer gebleven, maar de herfst was misschien wel haar lievelingsseizoen in Porlock Weir. Etalages waren gevuld met pompoenen, overal brandden kaarsen, en de geur van vers gevallen regen en de eerste open haarden die hier en daar aangingen maakten het bijna tot de perfecte set van een of andere romantische komedie.

Vlak voor ze die ochtend boodschappen ging doen was James al vertrokken voor nieuwe opnamen van zijn show.

‘Succes met schrijven, mijn allerliefste,’ had hij in de woonkamer gemompeld, terwijl hij haar zachtjes in haar nek kuste. Dit leidde meestal maar tot één ding. James kreunde zacht.

‘Konden we nog maar even terug naar bed,’ verzuchtte hij, maar de taxi buiten had al getoeterd en hij had zich losgerukt uit hun omhelzing. ‘Tot snel, ik hou van jou,’ had hij geroepen voor de deur dichtviel.

Molly bleef het moeilijk vinden om zo vaak afscheid te nemen van James. Het liefst wilde ze gewoon elke dag en elke nacht bij el-

kaar zijn. James was dol op zijn werk, dat wist Molly, maar hij had beloofd meer tijd voor haar vrij te maken. Bovendien zouden ze gaan samenwonen, al leken die plannen nog ver weg. James had nog steeds zijn huis in Londen en op de kastplank die ze met veel moeite had vrijgemaakt voor hem lagen tot nu toe alleen twee truien, een boek en een tandenborstel. Hopelijk kwam daar snel verandering in.

Hij had ook even plannen gehad een kantoor te huren in het dorp, maar ze kwamen er al snel achter dat als hij in de buurt was, hij veel liever bij haar in Island Cottage aan de keukentafel zat.

Molly had de boodschappen inmiddels opgeruimd en het raam opengegooid om de frisse oktoberlucht binnen te laten. Met een enorme mok thee en de krant ging ze aan de keukentafel zitten.

‘Heel even dan,’ zei ze hardop. Tijdens het afrekenen had ze de krant meegegrist uit het rekje bij de kassa. De foto die de voorkant sierde was haar namelijk meteen opgevallen. Normaal ging het nieuws over lokale bezienswaardigheden, de burgemeester of over de agrarische sector. Maar vandaag stond er op de voorpagina een enorme kleurenfoto van de bruiloft van Atlas en Helena. Pardon, Atlatticus en Helena. Atlatticus... De knappe man voor wie Molly als een blok was gevallen. Ondanks haar nieuwe geluk was ze nog steeds niet helemaal over zijn bedrog heen.

‘*Wedding of the century*,’ gromde Molly terwijl ze de kop las. ‘Natuurlijk.’ Verder stond er niets nieuws in het artikel. Ze had het meeste al gelezen op nieuwssites de dag ervoor. Dat de families van Atlas en Helena elkaar al eeuwenlang kenden. Dat het huwelijk voorbestemd was. Hoe knap, slim en rijk ze waren. Nou ja, rijk. Ze hadden een heleboel landhuizen, maar Molly was erachter gekomen dat veel van die kastelen en buitenhuizen op instorten stonden. Er was maar één krant geweest die iets had geschreven over het faillissement van de familie van Atlas, waardoor dit huwelijk vooral een financiële verbintenis zou zijn. Daar had de journalist heel

wat kritiek op gekregen. Kon hij dan niet zien dat dit paar voor elkaar geboren was? Hij knap en succesvol. Zij nóg knapper en steenrijk.

Molly moest toegeven dat ze een echte klassieke schoonheid was. Zo'n vrouw die weinig moeite hoefde te doen en er zelfs knap uitzag als ze om zeven uur 's ochtends in kamerjas de vuilnis buitenzette. En Molly kon het weten, want ze had avondenlang het internet afgespeurd en paparazfifoto's en Instagram-posts gevonden. Eerst vooral om te kunnen bewijzen dat niemand perfect is, ook Atlas en zijn nieuwe liefde niet. Maar hoe verder ze zocht, hoe sympathieker Molly haar eigenlijk was gaan vinden. Helena werkte duidelijk hard, zette zich in voor goede doelen, deed zich in interviews nooit anders voor en was heel naturel.

Of tenminste, dat is wat ze publiekelijk over haar tegenkwam.

Molly scheurde het topje van het stokbrood en knabbelde terwijl ze verder las in het artikel dat midden in de krant verderging. Daar stonden nog meer foto's bij. Ze speurde de pagina af naar een glimp van haar eigen lichtblauwe jurk.

'O!' Ze zuchtte. Daar stond ze. Molly staaarde tevreden naar het artikel. De blauwe jurk van chifon stond haar goed, alsof hij voor haar gemaakt was. De foto was niet heel scherp, maar als ze goed keek kon ze nog net haar bijpassende schoenen en diadeem onderscheiden. Ze stond tussen de andere dorpelingen op het grasveld met James naast zich.

Bij de gedachte aan die avond kreeg ze het spontaan warm. Het was zo romantisch geweest: de lampjes in de bomen, de enorme tent waar ze het boeket had gevangen. Ze kon haar geluk niet op toen ze het uit de lucht greep, en ze dacht dat James hetzelfde voelde. Hij had immers gezegd dat ze moest proberen om het te vangen.

Maar... sindsdien had hij er niks meer over gezegd en ze durfde het zelf ook niet zo goed te benoemen.

Het boeket hing te drogen aan een spijker naast de boekenkast.

Ze kon toch moeilijk tegen James zeggen: ‘Schat, leuk hè, dat ik dat boeket heb gevangen. Wat dacht je ervan?’

Immers: ze kenden elkaar nog maar zo kort en bovendien wilde ze niet pusherig overkomen. Maar aan de andere kant was ze dol op James en wist ze zelfs na die korte tijd dat ze de rest van haar leven bij hem wilde zijn. En ze hoopte dat hij er hetzelfde over dacht.

Molly zuchtte. Misschien had ze wel last van trouwkriebels omdat haar beste vriendin net verloofd was. Ze vouwde de krant dicht, nam nog een slok van haar thee en keek op de klok. De herhaling van *Escape to the Country*, een van haar favoriete televisieshows, zou elk moment beginnen.

Ze duwde de keukenstoel naar achteren, nam een aanloop en plofte in perfecte houding op de bank voor de televisie. Ze kon altijd een uurtje later beginnen met schrijven.

2

‘Joehoe!’

Molly keek verstoord op van haar scherm. De klok boven het fornuis sloeg al bijna twee uur. Dat betekende dat ze al meer dan zes uur achter haar laptop zat. Zes uur! Wat had ze al die tijd gedaan?

Het Word-bestand was nog akelig wit en de cursor leek sneller te knippen dan normaal, alsof hij boos was dat hij al die tijd op dezelfde plek moest blijven staan.

‘Joehoe!’ hoorde Molly opnieuw, terwijl er ondertussen werd geklopt. Molly stond op, strekte haar rug en liep gehaast naar de deur, waar een man op haar stond te wachten.

‘George!’ zei ze blij toen ze de gestalte herkende. ‘Je komt als geroepen. Ik heb al de hele dag zin in scones, maar was zo hard aan het werk dat ik helemaal vergat naar jou toe te komen.’

‘Hard aan het werk, zeg je,’ zei George en hij keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de enorme hoeveelheid opgestapelde doosjes achter Molly in de gang.

‘Aan mijn boek,’ zei Molly en ze probeerde haar aankopen te verbergen door ervoor te gaan staan. Niet dat dat zin had: de dozen bedekten bijna de hele muur van vloer tot plafond.

‘Wil je thee?’ vroeg ze, in een poging hem af te leiden.

‘Nee, nee,’ antwoordde George. ‘Ik moet terug naar de zaak. De oven staat aan.’

Molly was blij dat ze George had leren kennen en inmiddels tot een van haar vrienden mocht rekenen. Bovendien kon ze onmogelijk nog zonder al het lekkers van zijn bakkerij en tearoom.

Ze had elke ochtend verse scones bij hem gekocht, die hij met zijn mobiele bakkerij – een oude omgebouwde bus – naar het kleine gehucht bracht. Het was haar favoriete deel van de ochtend.

‘Oké, zie ik je dan vanavond bij de pubquiz?’ vroeg Molly enthousiast. Ze vormden, samen met Kate – een enorme roddeltante – en Wilkie inmiddels een vast team en hadden de afgelopen weken achter elkaar door gewonnen.

‘Zeker weten,’ zei George en hij zwaaide terwijl hij het bruggetje over liep naar het vasteland. Molly liep met de scones naar de keuken, zette een pot verse thee en lepelde de *clotted cream* en jam in een kommetje. Ze pakte een van haar favoriete mokken en gooide er een zakje English Breakfast-thee in. Terwijl ze wachtte tot het water kookte keek ze naar de foto die op de vensterbank stond.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze naar het ei dat erop afgebeeld stond. Dat was een ritueeltje dat ze elke dag herhaalde. Zonder ei had haar leven er immers heel anders uitgezien. Ze had de cottage nooit kunnen kopen. En ze had James nooit ontmoet!

Ze dacht even terug aan de dag dat ze het ei kocht op de plaatselijke *country fair*. Het had gewoon een kitscherig prul geleken, maar al die glimmende steentjes bleken echte edelstenen en het ei een wereldberoemd keizerlijk Fabergé-ei. James had ze tijdens de opnamen van de *Antiques Roadshow* natuurlijk al ontmoet en hij had zijn kennis als antiquair ingezet om haar ermee te helpen. Ze had het ei verkocht, James en zij waren verliefd geworden en boem... haar leven was compleet veranderd.

Dat was inmiddels een paar maanden geleden. James en Molly waren stapelverliefd. Het enige jammere was dat Molly zich af en

toe ontzettend verveelde. Iedereen om haar heen had iets te doen, behalve zij. Met als resultaat dat ze elke dag weer op een of andere website belandde en het zichzelf gunde iets moois te kopen. En nu stond haar gang dus vol met dozen die ze nog niet eens had uitgepakt. Wat was het nut van een mooie nieuwe jas of tas, als je geen gelegenheid had om hem te gebruiken?

Molly zuchtte en schonk het hete water in de mok. Net toen ze weer naar haar computer wilde lopen, ging de telefoon.

‘Hoi Celine, alles goed?’ vroeg ze opgewekt. Dat ze belde was niet vreemd; Celine en Molly belden elkaar elke dag. Soms zelfs meerdere keren op een dag. Op de een of andere manier raakten ze nooit uitgepraat.

‘Ik heb een week vrij kunnen regelen!’ klonk Celines stem uitgelaten. ‘New York, *here we come!*’

Molly slaakte een gil van geluk. ‘Dat meen je niet! Een hele week?!’ In al die tijd dat Molly haar kende, had Celine nog nooit langer dan drie dagen achter elkaar vrij genomen. Zelfs toen ze een paar maanden geleden met Molly mee was gegaan naar Engeland had ze elke dag aan de telefoon gehangen met klanten.

‘Zeg maar wanneer,’ begon Molly te ratelen. ‘Ik ga alles regelen, te beginnen met een afspraak bij die ene grote bruidszaak.’

Celine was nog niet zo lang geleden ten huwelijk gevraagd door Aziz en Molly had beloofd een bruidsjurk voor haar te kopen. Dat moest natuurlijk in New York gebeuren.

Ze hadden een hele lijst samengesteld met restaurants die ze per se wilden bezoeken, maar die was inmiddels zo lang dat zelfs als ze elke dag zouden ontbijten, brunchen, lunchen en dineren ze minstens een maand nodig zouden hebben.

‘Heerlijk!’ verzuchtte Celine gelukzalig. ‘Eindelijk een trip waarbij voor mij alles geregeld wordt, in plaats van andersom.’ Voor haar pr-klanten organiseerde ze regelmatig reizen naar het buitenland voor journalisten. Die sliepen dan in de beste hotels, aten in de

nieuwste restaurants en kregen de best verzorgde goodiebags. Molly was tijdens haar oude baan zelf ook heel wat keren enorm verwend tijdens zo'n persreis. Omdat ze precies wist wat ze er zo fijn aan vond, kon ze niet wachten om zo'n over the top reis voor haar vriendin te regelen.

Celine haalde haar uit haar overpeinzingen. 'Joehoe! Ben je er nog?'

'Sorry,' zei Molly. 'Ik was even in gedachten...'

'Ik vroeg of je nog iets gekocht hebt.'

Molly keek vertwijfeld richting de gang. Als iemand van mooie spullen hield was het Celine wel, maar ook zij had laatst een opmerking gemaakt die Molly niet uit haar hoofd had gekregen: 'Lieverd, je koopt om een gat te vullen. Ga iets nuttigs doen in plaats van onnodig zoveel geld uit te geven. Schrijf eindelijk dat boek af waar je zo enthousiast over was en pak je boekenuitleenservice weer op. Je weet heel goed dat mensen zitten te wachten op een nieuw boek.'

Het had Molly geïrriteerd. Ze mocht toch zeker zelf weten wat ze met haar geld en haar tijd deed? Tegelijk wist ze ook dat Celine een punt had. Ze had niks omhanden en dat maakte haar niet per se een gezelliger mens...

Soms vroeg ze zich af of James er ook zo over dacht.

'Nee, niet echt,' loog Molly. Ze keek naar de doos die als laatste binnen was gekomen. Er zat een zonnebril in van een merk dat ze eigenlijk alweer vergeten was. Ze wist ook niet meer of ze het bruine of het zwarte exemplaar had besteld.

Nou ja, dat hoefde Celine niet te weten.